

'Ik heb als kind verschillende instrumenten bespeeld, maar toch voelde ik aan dat ik niet het talent had om muzikant te zijn. Ofwel moet je het dan heel graag willen, ofwel leg je jezelf erbij neer dat het helaas niets voor jou is. Dat heeft me doen solliciteren bij de radio. In het begin heb ik enkele jaren de combinatie van radio en productiewerk voor dansgezelschappen gedaan, maar op een bepaald moment heb ik de moeilijke keuze moeten maken. Ondertussen weet ik dat radio helemaal mijn ding is. Ik denk dat ik voor veel mensen een compagnon ben, iemand die hen vergezelt bij hun routines. Die rol past ook wel bij mij. Ik ben niet iemand die zo nodig de spotlights moet opzoeken, daarom ben ik tenslotte geen presentator geworden. In die zin ben ik ook nooit vragende partij geweest voor webcams en al die personalitytoestanden, maar dat is nu eenmaal de evolutie. De barrière tussen publiek en presentator is veel kleiner geworden. Op het moment dat je iets fout zegt of doet, merk je ook meteen dat er wel degelijk geluisterd wordt. (lacht) Omdat ik dagelijks op de radio kom, vraag ik mij soms wel eens af of de mensen mij nog niet beu gehoord zijn. Zelf kan ik dat namelijk wel eens hebben met mijn eigen stem.'

'Ik maak graag deel uit van een groot publiek, maar mijn hart ligt toch bij *Duyster* (het avondprogramma waarin Ayco minder bekende, ingetogen muziek draait, nvdr.). Eppo Janssen en ik hebben hiervoor carte blanche gekregen, waardoor we veel van onszelf in het programma kunnen leggen. Dat is geweldig, omdat we weten dat het niet evident is om zelf te mogen zoeken en experimenteren. Gaandeweg hebben we een publiek gevonden dat heel geïnteresseerd is in het genre

platen dat minder goed te vinden is, en dat is goed. We moeten geen massa aantrekken. De functie die we hadden als filter, is wel veranderd tegenover vroeger. Door het internet is de instroom aan nieuwe muziek veel groter en ook het vinden van die muziek is gemakkelijker geworden. Liefhebbers zitten daardoor vaak op dezelfde sites als wij. Maar mensen willen ook niet altijd actief zoeken, soms willen ze het gewoon aangereikt krijgen. Voor hen kunnen we het allemaal mooi in een programma van twee uur gieten.'

SOMS VRAAG IK ME AF OF DE MENSEN MIJ NOG NIET BEU GEHOORD ZIJN

'*All Areas* (uitgezonden van achter de schermen op de muziekfestivals, nvdr.) is het leukste om te doen, omdat festivaluitzendingen heel spontaan zijn. Volgens mij is dat te vergelijken met sportjournalistiek, iets waar ik graag naar luister, ook al ben ik geen sportliefhebber. Daar moet je in de wedstrijd zitten, live verslag geven en de mensen duidelijk proberen te maken wat er juist gebeurt en waar de spanning zit. Op de festivals proberen wij dat ook te doen. Op vijf minuutjes tijd moet je een leuk gesprek voeren, de artiest het gevoel geven dat je op de hoogte bent van waarmee hij bezig is en daarbij de luisteraar nog dat klein beetje extra geven. En dat gaat van grote groepen die erg goed kun-

nen meevallen, tot kleine bands die maar pas komen kijken en al allures hebben.' 'In het namiddagblok is dat helemaal tegenovergesteld, *Music at Work* heeft een routine. Het klinkt cru, maar het is elke dag dezelfde muziek met dezelfde items. Dan is het de uitdaging om met steeds dezelfde basisingrediënten toch van elke dag iets anders te maken. Dan moet ik meer focussen op voorbereiding, kranten lezen en het nieuws volgen. Ik moet weten wat mensen bezighoudt en via de redactievergaderingen probeer ik aan te voelen wat er in de lucht hangt. Dat alles probeer ik dan op een subtiele manier in de uitzending te krijgen. Onlangs is dat de parachutemoord geweest, maar vaak kan dat ook triviaal zijn. Vandaag is het bijvoorbeeld koud, maar de zon schijnt en de mensen zijn blij. Dat gevoel moet je kunnen overbrengen, zonder elke dag letterlijk over het weer te praten.'

'StuBru is een zender waar je jezelf op tijd in vraag moet kunnen stellen. Het is ook een zender waar altijd veel verloop is geweest, het moet jong klinken en het moet kloppen. Naar mijn gevoel zit ik nog steeds op de juiste plek, al houdt me dat soms wel bezig. Ik ben iemand die geïnteresseerd is in cultuur in de brede zin, en ik denk dat ik andere capaciteiten heb dan alleen presenteren. Als ik niet op de radio zou werken, zou ik waarschijnlijk iets doen met communicatie, in de cultuursector. Voorlopig is het alleszins al muziek wat de klok slaat. Het is ook niet zo dat ik enkel naar StuBru luister, ik zap veel. Het is altijd goed om eens te horen wat andere zenders bieden en hoe zij het aanpakken. Al kan ik er niet meer onderuit dat ik steeds met een ander oor zal luisteren dan de gemiddelde luisteraar.'